

RUKOUS

Sisar Cheryl C. Lant

Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 9. syyskuuta 2007
Brigham Youngin yliopisto

Haluaisin aloittaa tämän illan pohdiskelumme kertomuksella, jonka me kaikki oikein hyvin tunnemme. Se on nuoresta miehestä, joka asui suuressa kaupungissa. Kaupunki oli monella tapaa samanlainen kuin ne, joissa me nykyisin asumme. Se oli ahdas, meluisa ja täynnä ihmisiä päivittäisissä työn ja leikin touhuissaan – ihmisiä, jotka olivat turhautuneita ja stressaantuneita yrittäessään pärjätä maailmassa ympärillään. Se oli kaupunki täynnä kiusauksia. Siellä oli monia ääniä, jotka pyrkivät saamaan hänen huomionsa – ääniä, jotka yllyttivät häntä antautumaan itsekkäille haluilleen saada tavaraa, valtaa, mainetta ja nautintoa – ääniä, jotka kannustivat häntä petkuttamaan vähän siellä ja valehtelemaan vähän täällä – ääniä, jotka härnäsivät häntä menemään mukaan, koska kaikki muutkin tekivät niin.

Tällä nuorella miehellä oli edessään monia valintoja. Hän kuului perheeseen – sellaiseen perheeseen, joka oli luultavasti hyvin samanlainen kuin monet meidän perheistämme. Siinä perheessä oli sekä vahvuuksia että heikkouksia. Hänen vanhempansa olivat hyviä ihmisiä, jotka suhtautuivat vakavasti velvollisuuteensa opettaa lapsilleen oikeita periaatteita ja halusivat, että heidän lapsensa seuraisivat Herraa. He olivat vanhempia, jotka siihen pyrkiessään luultavasti tekivät silloin tällöin virheitä. Isä oli pappeusjohtaja. Hän oli ahkera velvollisuusiensa täyttämässä perhettään ja kirkkoa kohtaan. Toiset tämän perheen lapsista olivat kunnioittavia ja kuuliaisia. Toiset halusivat tehdä oman mielensä ja tahtonsa mukaan – aivan kuten meidän perheissämme.

Tuo nuori mies oli samanlainen kuin te nuoret, jotka olette täällä tänä iltana. Hän oli älykäs, vakavamielinen, kunnioittava, ahkera ja kuuliainen. Hän rakasti vanhempiaan ja perhettään ja hän rakasti Herraa. Hän halusi tehdä oikeita valintoja. Kuten useimmat teistä, hän kuunteli isäänsä. Mutta se oli vaikeaa. Ja ajan myötä se kävi yhä vaikeammaksi. Hänen isänsä sanat erottivat hänet hänen ystävistään ja häntä ympäröivästä maailmasta. Hän halusi ja hänen piti saada tietää omakohtaisesti, olivatko hänen isänsä

opetukset totta. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, kuinka hän sen teki ja mitä sitten tapahtui:

”Olin – – sangen halukas tuntemaan Jumalan salaisuuksia; niinpä minä huusin Herran puoleen, ja katso, hän puhutteli minua ja pehmitti sydämeni, niin että uskoin joka sanan, jonka isäni oli puhunut” (1. Nefi 2:16).

Joutuessaan tekemään elämässään ratkaisevia päätöksiä tämä nuori mies kääntyi nöyrästi taivaallisen Isänsä puoleen rukouksessa ja sai rukoukseensa vastauksen. Nuoren miehen nimi oli Nefi.

Nefin oli tehtävä elämässään valinta. Se oli hyvin samanlainen kuin ne valinnat, joita meidän kaikkien on tehtävä elämässämme joka päivä. Vaikka meidän maailmamme voi näyttää hyvin erilaiselta kuin hänen maailmansa, häntä houkuttelevat vaikutteet olivat hyvin samanlaisia kuin ne vaikutteet, jotka houkuttelevat meitä. Hänen oli valittava maailman ja Herran välillä. Meillä on samanlaisia valintatilanteita. Nefi päätti antaa mielensä ja tahtonsa Herran käsiin. Hän päätti kääntyä rukouksessa totuuden ja vanhurskauden ainoan oikean lähteen puoleen. Hän päätti kuunnella Herran hänelle antamia vastauksia ja hän päätti olla kuuliainen. Tämä yksinkertainen päätös rukoilla avasi Nefille oven mahdollisuuksia tarjoavaan suurenmoiseen elämään ja siunauksiin, ja samalla se palvelee esimerkkinä meille meidän elämässämme nykyaikana.

Nefi itse opetti kohdassa 1. Nefi 19:23, että meidän tulee soveltaa ”kaikkia kirjoituksia meihin, jotta ne olisivat meille hyödyksi ja opiksi”. Ja niinpä me puhumme tänä iltana siitä suurenmoisesta evankeliumin periaatteesta, josta Nefi näytti esimerkkiä. Aiomme puhua rukouksesta. Aiomme etsiä ymmärrystä pyhistä kirjoituksista ja profeettojen sanoista. Aiomme ”soveltaa” näitä opetuksia elämäämme.

Ajattelisitteko niin tehdessämme rukousta omassa elämässänne ja ajattelisitteko rehellisesti ja vakavasti vastauksia joihinkin kysymyksiin, jotka aion esittää – sellaisiin kysymyksiin kuin: Mistä oman elämäni

asioista minun pitäisi rukoilla? Milloin ja kuinka voin rukoilla? Kun rukoulen, rukoilenko voimallisesti ja uskoen? Tuntuuko minusta, että rukoukseni kuulaa? Uskonko todella, että Herra vastaa minulle? Ymmärränkö, kuinka vastaukset rukouksiin tulevat? Tunnistanko ja hyväksyinkö minä vastaukset – vaikeivät ne olekaan sellaisia kuin haluan niiden olevan? Ymmärränkö minä, mitä tarkoittaa odottaa kärsivällisesti Herran vastausta? Rukoilenko minä vakain aikein ja järjestänkö sitten elämäni saamieni vastausten mukaiseksi? Ryhdynkö saamieni vastausten mukaisiin toimiin?

Ennen kuin vastaamme näihin kysymyksiin, puhuamme rukouksen periaatteesta. Rukous on yksinkertaisesti prosessi, jonka avulla me kykenemme kommunikoidaan taivaallisen Isämme kanssa. Ja se on kaksisuuntaista kommunikointia. Vanhin Richard G. Scott opettaa meille, että ”rukous on taivaallisen Isämme ylilmaallinen lahja jokaiselle sielulle” (”Rukouksen ylilmaallisen lahjan hyödyntäminen”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 8). Olimme keitä tahansa, olimme missä tahansa, olipa meillä mitä tarpeita tahansa, olimme tehneet mitä tahansa, me emme ole yksin. Meillä on taivaassa rakastava Isä, joka kuuntelee meitä, jos me vain käännyimme Hänen puoleensa.

Rukous saa aikaan paljon. Rukous on yksi niistä tavoista, joilla voimme ilmaista kiitollisuutta. Se tuo lohtua ja rauhaa. Rukoilemalla me voimme saada todistuksen. Rukous auttaa meitä järjestämään tunteemme ja ajatuksemme, kun ilmaiseimme huolestamme ja toiveemme. Se voi antaa meille erityisiä vastauksia. Mieleemme voi valistua, sillä ilmoitus tulee henkilökohtaisen rukouksen kautta. Parannus alkaa rukouksesta, rukoilemalla me voimme tietää, että olemme saaneet anteeksi, ja rukous voi auttaa meitä antamaan anteeksi itsellemme ja muille. Rukous voi auttaa meitä löytämään suunnan. Se voi auttaa meitä päätösten teossa.

Me voimme saada apua hyvin erityisin tavoin. Rukoilemalla me voimme saada voimaa niin henkeen kuin ruumiiseenkin. Rukous voi varjella kaikilta vahingon ja pahuuden lähteiltä. Me voimme saada jokaisen hengellisen lahjan, kun me pyydämme vilpittömässä rukouksessa. Me löydämme vastauksia kaikkiin elämän kysymyksiin, kun kysymme rukouksessa. Minä tiedän, että rukouksessa on parantavia voimia – fyysisiä tarpeita parantavia ja henkeä parantavia.

Rukouksen piiriin sisältyy yksilö – sinä ja minä – ja sen piiriin sisältyy myös koko jumaluus. Jumaluuden kaikki kolme jäsentä ovat mukana tällä tavoin: Kun me rukoilemme taivaallista Isäämme Jeesuksen Kristuksen nimessä, joka on puolustajamme, rukouksiimme vastaa taivaallinen Isämme Pyhän Hengen kautta. Juuri Pyhän Hengen välityksellä me tunnemme Isän ja Pojan rakkauden.

Haluan teidän tietävän, että tiedän näiden rukousta koskevien periaatteiden olevan totta. Näitä periaatteita opetetaan pyhissä kirjoituksissa ja profeettojen sanoissa. Minulla on henkilökohtainen todistus rukouksen voimasta, koska olen kokenut elämässänini monia rukouksen siunauksia. Mutta tänä iltana haluan varsinaisesti puhua siitä, mitä te ajattelette rukouksesta omassa elämässänne – kuinka käytätte sitä tavoittaaksenne taivaan voimat. Palatkaamme sitä varten alun perin esittämiini kysymyksiin.

Mistä minun pitää rukoilla?

Ensimmäinen kysymys on: Mistä oman elämäni asioista minun pitäisi rukoilla?

Ajatelkaa, missä olette elämässänne juuri nyt. Oletko huolissanne asioista? Tunnetteko milloinkaan lannistuvan tai olevanne ymmällä? Olen varma, että haasteita ja huolia on. Mitä ne ovat? Amulek opettaa meille Mormonin kirjassa joitakin asioita, joista meidän pitäisi rukoilla. Kun luemme tämän pyhien kirjoitusten kohdan yhdessä, seuratkaa, mitä erityisiä asioita siinä mainitaan. Luemme Alman luvusta 34 jakeet 17–26:

”Suokoon sen tähden Jumala teille, veljeni, että te alkaisitte osoittaa parannukseen johtavaa uskoanne, että alkaisitte huutaa avuksi hänen pyhää nimeään, jotta hän armahtaisi teitä;

niin, huutakaa häneltä armoa, sillä hän on voimallinen pelastamaan.

Niin, nöyrytkää ja rukoilkaa häntä jatkuvasti.

Huutakaa hänen puoleensa kedoillanne ollessanne, niin, kaikkien katraidenne puolesta.

Huutakaa hänen puoleensa taloissanne, niin, koko perhekuntanne puolesta, sekä aamuin, keskipäivin että illoin.

Niin, huutakaa hänen puoleensa vihollistenne voimaa vastaan.

Niin, huutakaa hänen puoleensa Perkelettä vastaan, joka on kaiken vanhurskauden vihollinen.

Huutakaa hänen puoleensa peltojenne sadon puolesta, jotta siinä menestyisitte.

Huutakaa ketojenne katraiden puolesta, jotta ne lisääntyisivät.

Mutta tässä ei ole kaikki; teidän täytyy vuodattaa sielunne huoneissanne ja salaisissa paikoissanne ja erämaassanne.”

Onko tässä ehdotuksia siitä, mistä asioista me voimme rukoilla? Minusta siinä näytetään ehdotettavan, että meidän pitää rukoilla kaikesta tarpeellisesta.

Alma rukoili armoa, jotta hän voisi pelastua. Hän pyysi, että sovitus alkaisi vaikuttaa hänen elämässään. Hän teki parannusta. Hän rukoili perheensä puolesta, omaisuutensa puolesta ja menestyksensä puolesta. Hän rukoili, että häntä varjeltaisiin Saatanalta ja kiusauksilta. Luulen, että kun häntä käskettiin rukoilemaan huoneessaan ja salaisissa paikoissa ja erämaassaan, Herra ei puhunut vain paikoista, joissa hän voisi rukoilla – tai ei ainakaan pelkästään paikoista. Arvelen, että Hän myös käski Almaa menemään sydämensä ja elämänsä salaisiin paikkoihin ja rukoilemaan kaikkien henkilökohtaisten kamppailujensa ja heikkouksiensa vuoksi.

Jos me sovellamme tätä pyhien kirjoitusten kohtaa omaan elämäämme, voimme nähdä monia asioita, joista voimme rukoilla. Voisiko se teille merkitä sellaisia asioita kuin opiskelunne, ammatin löytäminen sekä kelvollisen iankaikkisen kumppanin kohtaaminen ja löytäminen? Entä perheenne ja kotinne perustaminen? Entä terveytenne? Entä oma henkilökohtainen kelvollisuutenne? Voisiko se sisältää henkilökohtaisen todistuksenne, halunne tietää, kuinka teidän tulisi palvella Häntä, tarpeen tehdä parannus ja tarpeen saada vahvistusta kiusausta vastaan? Sisältyykö siihen sen rukoileminen, että Pyhä Henki opastaisi teitä kaikessa?

Kun me rukoilemme, meidän pitää varoa rukoilemasta vain sitä mitä haluamme. Meidän täytyy tulla vaiheeseen, jossa rukoilemme sitä, mitä Herra haluaa meille. Kun me teemme sen, me itse asiassa luovutamme elämämme Hänelle. Me sanomme: ”En voi tehdä tätä itsenäni. En halua tehdä tätä itsenäni. Minä teen sen Sinun tavallasi.”

Milloin ja kuinka voin rukoilla?

Tämä johtaa meidät toiseen kysymykseen: Milloin ja kuinka voin rukoilla?

Meillä on tietenkin säännölliset rukoukset, joita meitä kaikkia on opetettu pitämään – henkilökohtaiset rukoukset illoin ja aamuin. Meillä on perherukoukset ja rukoukset, jotka liittyvät kokoontumisiimme. Ne ovat ensimmäiset rukoukset, joita meitä opetetaan pitämään. Ellemme ole varovaisia, niistä voi tulla rutiinia ja jopa ulkoa opittuja.

Kuinka monesti me pidämme pikaisen aamurukouksen ja hyppäämme sitten ylös ja ryntäämme ulos ovesta – ajattelematta asiaa sen koommin? Kuinka usein me nukahdamme iltarukouksia pitäessämme tai jopa jätämme ne kokonaan pitämättä, koska olemme liian väsyneitä? Kun ajattelemme sitä, kenelle puhumme rukoillessamme, kuinka paljon Hän on tehnyt meidän hyväksemme ja kuinka riippuvaisia me olemme Hänestä, se pysäyttää meidät ajattelemaan. Kun me rukoillessamme käytämme aikaa pohdiskelemaan, Henki saa tilaisuuden puhua meille.

Perherukoukset voivat olla voimallisia. Ne voivat yhdistää perheenjäseniä ja vahvistaa heitä haasteellisin aikoina. Ne voivat varjella. Ne voivat tuoda lohtua ja rauhaa. Kun lapsemme olivat lähetyskentällä, selvitimme aikaeron kodin ja lähetyskentän välillä ja selvitimme sitten, mihin aikaan – heidän aikaansa – pitäisimme perherukouksemme kotona, niin että he tietäisivät tarkalleen, milloin me rukoilimme heidän puolestaan. Useat heistä ovat sanoneet, että he tunsivat nuo rukoukset ja vahvistuivat niistä hyvin erityisin tavoin juuri sillä hetkellä, kun niitä tarvittiin.

Mutta pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, etteivät nämä muodolliset rukoukset ole ainoa tapa lähestyä taivaallista Isäämme. Kohdassa Alma 34:27 sanotaan: ”Niin, ja kun te ette huuda Herran puoleen, olkoon sydämenne täysi, alati viipyen rukouksessa hänen puoleensa omaksi parhaaksenne.”

Meillä voi aina olla rukous sydämessämme. Mitä se tarkoittaa?

Arvelen, että se on sielumme asenne pyrkiä kohti taivasta – taivaallisen Isän luokse. Se on ohikiitävä mutta voimakas tunne: ”Kiitos.” ”Auta minua.” ”Mitä minun pitäisi tehdä?” ”Mitä minun pitäisi sanoa?” ”Olen hyvin pahoillani.” Se on lohdun, voiman ja opastuksen kaipuuta vaikeuksien keskellä. Se on ilon ja onnen tunne jonkin kauniin äärellä.

Se on Pyhän Hengen toiminnan tunnustamista elämässänne. Se on sydämemme avaamista jatkuvaan kommunikointiin. Tällainen rukous voi olla enemmän tai vähemmän jatkuvaa, kun sallimme sen olla. Me kontrolloimme sitä toimillamme, ympäristöllemme ja sydämemme tilalla.

Mitä ovat sellaiset asiat, jotka voivat estää sitä tapahtumasta? Kovasta ja jatkuvasta musiikista, hyvästäkin musiikista, voi tulla pelkkää melua, joka tukahduttaa rukouksenomaisen ajatuksen jo ennen kuin se on edes muodostunut mielessämme. Itsemme ympäröiminen kaaoksella, epäjärjestyksellä ja sekasorrolla voi tukahduttaa Hengen. Jokapäiväisen elämän liiallinen kiire ja stressi voi kääntää mielemme pois taivaasta. Oleminen vapaaehtoisesti paikoissa, joissa tiedämme, ettei Henki voi asustaa, estää rukouksemme. Sopimatomiin ja vastenmielisten kuvien päästäminen mieleemme sen välityksellä, mitä näemme Internetissä, elokuvissa, televisiossa tai siinä, mitä luemme, hävittää yhteytemme taivaaseen. Suuttumus, ärsyyntyminen ja hermostuminen voi sulkea sydämemme.

”Mutta”, saatatte sanoa, ”nuo asiathan kuuluvat elämäämme joka päivä. Kuinka voimme välttää niitä?” Uskon, että ne voivat olla osa jokapäiväistä elämäämme, jos sallimme sen. Valta on meillä tai valta voi ainakin olla meillä.

On hyvin tärkeää, että me jokainen harkitsemme elämäämme ja harkitsemme, mitä meidän täytyy tehdä, jotta olisimme kelvollisia saamaan taivaan siunauksia. Opimme huomaamaan, kuinka lähellä taivas on, jos vain tavoittelemme sitä. Ja jo sen tavoitteluun voi auttaa meitä panemaan elämämme järjestykseen Hengen asioiden kanssa. Mitä lähempänä Henkeä me olemme, sitä enemmän sydämemme voi avautua ja kääntyä taivaallisen Isämme puoleen. Omalla kohdallani sydämen rukous pitää minut lähempänä Herraa kuinka mikään muu, mitä teen. Ja voin tehdä sen missä tahansa ja milloin tahansa. Minulle se on pelastusköysi.

Rukoilenko voimallisesti ja uskoen?

Seuraava kysymyksemme on: Kun rukoilen, rukoilenko voimallisesti ja uskoen?

Ottakaa taas esiin Alma 34:17–27. Koko tämä pyhien kirjoitusten kohta osoittaa, että me tarvitsemme sekä voimaa että uskoa. Pankaa merkille sanat osoittaa uskoanne, huutaa avuksi Hänen pyhää nimeään, huutaa Hänen puoleensa, vuodattaa sielunne, viipyä

rukouksessa. Se on enemmän kuin vain velvollisuudentuntoista kiireessä rukoilemista.

Kaikkien rukousten pitää tulla syvältä mielestämme ja sydämeistämme. Kuinka loukkaavaa sen täytyykään olla Herrasta – joka on antanut meille niin paljon, joka on valmis antamaan meille jokaisen siunauksen, joka on tarpeen meidän hyväksemme – kun me pidämme kiireisiä rukouksia tai nukumme niiden aikana tai annamme mielemme vaeltaa tai käytämme puhekielisiä ilmaisuja ja sellaisia epäkunnioittavia sanoja kuin ’sä’ ja ’sun’ emmekä ’Sinä’ ja ’Sinun’. Kuinka usein unohdamme Hänet kokonaan, kunnes meillä on pakottava tarve?

Toisinaan rukouksemme ovat hätäisiä avunpyyntöjä. Muistan yhden sellaisen pitämäni rukouksen, kun silloin kolmevuotias poikani oli kadonnut. Hän oli leikkinyt muiden lasten kanssa pihallamme. Olin irrottanut katseeni hänestä vain hetkeksi käydäkseen katso-massa vauvaa. Mutta yhtäkkiä hän oli poissa.

Rukoilin heti hädissäni apua. Mieleeni tuli ajatus, että hän oli erään asuintaloryhmän uima-altaalla kolmen kadunvälin päässä.

Ei, hän ei ollut milloinkaan ollut sillä altaalla. Hän ei ollut milloinkaan edes käynyt niissä taloissa. Allas oli yhden talon sisällä, ja ovet pidettiin aina lukossa. Hän ei edes tiennyt altaan olevan siellä. Mutta tunne oli voimakas.

Juostessani huusin kymmenvuotiaalle pojalleni, joka oli pyörän selässä, että hän ajaisi uima-altaalle niin lujaa kuin pystyisi. Kun hän ehti sinne, hän löysi pikkuveljensä ja toisen samanikäisen pienen pojan, joka oli tiennyt uima-altaasta. He olivat juuri lähdössä kahlamaan altaan matalaan päähän. Heillä oli kaikki vaatteensa päällään ja kengät jalassa – eikä paikalla ollut ketään muuta.

Jotkin rukoukset ovat voimakkaita ja tarvitsevat vastauksen heti paikalla! Onneksi kaikki rukoukset eivät ole sellaisia. Jos käännyimme jatkuvasti rukouksessa Herran puoleen, Hän vastaa, kun me hädässämme Häntä tarvitsemme.

Voimakas rukous tuntuu osoittavan uskoa siihen, että rukoukseen voidaan vastata. Joillekuille meistä usko on yksinkertaista ja lapsenomaista. Se on voinut syntyä rakkaudesta Herraan ja koska sitä ei ole milloinkaan koeteltu. Useimmille meistä usko on jotakin sellaista, jonka saamiseksi meidän on työskenneltävä jatkuvasti. Me voimme saada suuren uskon jonkin kokemuksen

myötä, mutta kun uskoamme koetellaan seuraavan kerran, tuntuu siltä, että meidän on aloitettava uudelleen alusta todella turvataksemme Herraan. Mutta lupaan teille, että jos rukoilette uskoen, että taivaallinen Isä on olemassa, että Hän rakastaa teitä ja että Hän voi vastata kaikkiin rukouksiin, uskonne kasvaa ja vahvistuu ja kykenette saavuttamaan elämässänne vaiheen, jossa tiedätte, että nämä asiat ovat totta. Uskon alku on halussa uskoa.

Uskonko todella, että rukoukseni kuullaan ja että niihin vastataan?

Seuraava kysymys: Uskonko todella, että rukoukseni kuullaan ja että taivaallinen Isä vastaa minulle?

Saanan kertoa teille erään pienen pojan rukouksesta. Hänen nimensä on Brayden. Hän oli hyvin nuori – viisi- tai kuusivuotias. Hän oli lukenut Mormonin kirjaa perheensä kanssa. Perhe luki muutaman jakeen joka päivä ja piti sitten perherukouksen.

Eräänä päivänä he lukivat jakeen Moroni 10:4: ”Ja kun te nämä saatte, minä tahtoisin kehottaa teitä kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eivätkö nämä asiat ole totta; ja jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla.”

Sinä päivänä oli Braydenin vuoro rukoilla. Hän aloitti rukouksensa samalla tavalla kuin yleensä käyttäen samoja tavallisia sanoja, mutta sitten hän sanoi jotain muuta. Hän sanoi: ”Taivaallinen Isä, onko Mormonin kirja totta?” Sitten hän oli hiljaa.

Hän oli hiljaa niin kauan, että hänen isänsä vilkaisi häntä nähdäkseen, tarvitsiko hän apua rukouksensa päättämiseen. Mutta ei Brayden tarvinnut apua. Hän lopetti sanomalla yksinkertaisesti: ”Kiitos, taivaallinen Isä”, ja päätti rukouksensa. Henki tuli siihen kotiin ja todisti koko perheelle pyhien kirjoitusten todenperäisyydestä. Hänen rukouksensa oli yksinkertainen, kaunis uskon rukous.

Olette Jumalan lapsia, kuten Braydenkin on. Olette Hänelle hyvin arvokkaita. Hän on käsenyt meitä pyhissä kirjoituksissa toistuvasti rukoilemaan jatkuvasti. Hän on suonut sovituksen tuomaan meidät takaisin kotiin. Miksei Hän vastaisi rukouksiinne? Hän vastaa. Lupaan, että Hän vastaa! Mutta ehkä emme epäilekään Herraa. Ehkä epäilemmeikin omaa kelvollisuuttamme. Ehkä meidät saa epäilemään se,

että emme ymmärrä, kuinka Jumala vastaa rukouksiimme.

Voidaksemme vastata paremmin siihen, kuinka taivaallinen Isä vastaa rukouksiimme, liittäkäämme tämä kysymys seuraaviin kolmeen kysymykseen, jotka ovat:

”Ymmärrätkö, kuinka vastaukset rukouksiin tulevat?”

”Tunnistanko ja hyväksynkö minä vastaukset – vaikkeivät ne olekaan sellaisia kuin haluan niiden olevan?”

”Ymmärrätkö minä, mitä tarkoittaa odottaa kärsivällisesti Herran apua?”

Kun me osoitamme kelvollisuudellamme ansaittavamme sen, taivaallinen Isä vastaa aina rukouksiimme. Pankaa merkillä sana *kelvollisuus*. Meidän täytyy ponnistella ankarasti, jotta me olisimme kelvollisia saamaan Herran siunauksia.

Presidentti Harold B. Lee on sanonut: ”Jos haluatte siunauksen, älkää pelkästään polvistuko rukoilemaan sitä. Valmistautukaa jokaisella käsiteltävissä olevalla tavalla, jonka osaatte, tehdäkseen itsenne kelvolliseksi saamaan tavoittelemanne siunauksen.” (*Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 244; ks. *Mormonin Kirja*, seminaari, opettajan aineisto, 2001, s. 124.)

Meidän täytyy olla lähellä Henkeä tietääksemme, mitä rukoilla, ja kyetäksemme huomaamaan Hänen vastauksensa. Mutta se ei tarkoita, että meidän pitäisi olla täydellisiä tai lähelläkään sitä voidaksemme rukoilla ja saada vastauksia. Se johtuu siitä, että rukous on yksi tavoista, joilla voimme tehdä parannusta, ja yksi tavoista, joilla voimme tulla täydellisiksi.

Taivaallinen Isä ei ainoastaan vastaa rukouksiimme. Hän vastaa niihin aina sellaisella tavalla, että se koi-tuu meille iankaikkiseksi siunaukseksi. Tämä on periaate, joka on ehdottomasti totta. Mutta meidän rukouksiimme voidaan vastata monin tavoin. Hän voi sanoa kyllä. Hän voi sanoa ei. Hän voi sanoa ei nyt. Joskus meistä saattaa tuntua, että Hän ei vastaa meille lainkaan, koska me emme kykene huomaamaan vastausta. Meidän pitää luottaa Herraan ja luottaa Hänen ajoitukseensa. Meidän pitää oppia huomaamaan vastaukset, kun ne tulevat.

Jotkin vastaukset tulevat pala palalta, jotta ne vahvistaisivat meidän uskoamme. Vanhin Dallin H. Oaks on sanonut: ”Emme voi saada hengellisiä asioita pakolla. Niin on oltava. Elämämme tarkoitus saada kokemusta ja kehittää uskoa raukeaisi tyhjiin, jos

taivaallinen Isämme valaisisi meitä jokaisessa kysymyksessä tai ohjaisi meitä jokaisessa teossa.” (Ks. ”Kahdeksan syytä ilmoitukseen”, *Liahona*, syyskuu 2004, s. 12.)

Joitakin vastauksia meille on jo annettu, ja Herra luottaa siihen, että me toimimme niiden mukaan. Joskus kysymme, kumpi kahdesta yhtä hyvästä asiasta meidän pitäisi valita, ja Herra antaa meille mahdollisuuden käyttää Jumalalta saamaamme tahdonvapauden lahjaa.

Hellittämättömässä halussamme saada määrätty vastaus johonkin rukoukseen emme kenties ole halukkaita antamaan elämäämme Herran käsiin ja hyväksymään meille annettua vastausta. Haluamme mitä haluamme ja haluamme sen nyt!

Ehkäpä ongelmamme on siinä, että emme käsitä, kuinka vastaukset tulevat. Tiedämme, että joihinkin rukouksiin vastataan vaikuttavalla tavalla, kuten Joseph Smithin ensimmäinen näky, mutta useimmiten vastaukset tulevat hillitymmin tavoin. Kohdassa OL 8:2–3 kerrotaan kahdesta tavasta, joilla Herra vastaa rukouksiimme:

”Niin, katso, minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi ja joka asuu sinun sydämessäsi.

Nyt, katso, tämä on ilmoituksen henki.”

Ensimmäinen mainittu tapa on ”mielessämme”. Nämä vastaukset tulevat Pyhän Hengen hiljaisella vienolla äänellä ajatuksina, ideoina – tietona. Ne voivat olla innoituksen välähdyksiä, jotka me huomaamme heti, tai ne voivat olla ideoita, joita meidän on työstettävä ja jotka kehittyvät aikaa myöten. Yleensä niihin liittyy hyvä tunne.

Toinen tapa on sydämessämme. Tämä liittyy enemmän tunteisiimme. Meillä saattaa olla kielteisiä, hämmentäviä tunteita, jotka varoittavat meitä, että vastaus on ei. Tai tunteet voivat olla suloisia, rauhallisia, tyynnyttäviä ja lohduttavia. Nämä tunteet merkitsevät sitä, että vastaus on kyllä. Näitä tunteita verratetaan joskus palavaan tuntemukseen, joka on voimakas, tai tunne voi olla hyvin hienovarainen.

Avainperiaatteita tässä ovat, että meidän on käsketty rukoilla taivaallista Isäämme, Hän kuulee jokaisen rukouksen, Hän vastaa meidän rukouksiimme meidän parhaaksemme. Kun me tunnemme sen syvällä sydämessämme, me emme lannistu emmekä käänny

pois Hänestä. Kun vastaukset eivät ole heti tunnistettavissa, me pysymme uskollisina ja vakaina – rukoi-lemme jatkuvasti löytääksemme Hänen tiensä. Henki voi auttaa meitä, ja me opimme huomaamaan, kuinka vastaukset tulevat ja mitä vastaukset ovat. Se voi olla erilaista joka ihmiselle ja jopa erilaista joka kokemuksessa. Tiedän, että kun me olemme kelvollisia siihen, että Pyhä Henki on kanssamme jatkuvasti, me kykenemme näkemään ja ymmärtämään selkeämmin vastaukset rukouksiimme.

Ryhdyinkö toimimaan?

Viimeinen kysymys: Järjestäkö minä elämäni rukouksiini saamieni vastausten mukaisesti? Ryhdyinkö toimimaan?

Tiedän, että Herra kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Mutta minä uskon myös, että jos me rukoilemme jatkuvasti ja kieltäydymme sitten kuuntelemasta ja seuraamasta, meidän ei ole niin helppoa tavoittaa Häntä tulevaisuudessa. Kohdassa OL 101:7–8 sanotaan:

”He olivat hitaita kuulemaan Herran, heidän Jumalansa, ääntä; sen tähden Herra, heidän Jumalansa, on hidas kuulemaan heidän rukouksiaan, vastaamaan heille heidän ahdinkonsa päivänä.

Rauhansa päivänä he pitivät minun neuvoani vähäarvoisena; mutta ahdinkonsa päivänä he pakosta hapuilevat minua etsien.”

Kun me saamme vastauksia Herralta, meidän on edettävä uskoen ja luottaen. En usko, että Häntä ilahduttaa se, että me etsimme jatkuvasti toista vastausta, kun olemme jo saaneet yhden. Meidän pitää muistaa, mitä Hän on meille antanut, ja toimia uskossa sen mukaan.

Tuntuuko minusta milloinkaan siltä, etten halua rukoilla?

Jos nyt suotte minulle anteeksi, niin haluan esittää vielä yhden kysymyksen: Tuntuuko teistä milloinkaan siltä, ettette halua rukoilla?

Kohdassa 2. Nefi 32:8 sanotaan: ”Sillä jos te kuulisitte Henkeä, joka opettaa ihmistä rukoilemaan, te tietäisitte, että teidän on rukoiltava; sillä paha henki ei opeta ihmistä rukoilemaan vaan opettaa hänelle, ettei hänen pidä rukoilla.”

Presidentti Brigham Young on opettanut meille: ”Ei sillä ole mitään väliä, tunnetteko te tai tunnenko

minä halua rukoilla; kun on aika rukoilla, rukoilkaa. Ellei meillä ole halua rukoilla, meidän tulee rukoilla, kunnes haluamme sitä.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 45.*)

Rakkaat nuoret veljeni ja sisareni, olette elämänne lähtöasemissa. Nyt on uusi kouluvuosi, aika saada uusia kokemuksia, uusia ihmissuhteita – kenties iankaikkisia ihmissuhteita. Olette aloittamassa elämääne monin tavoin. Teillä on monia tärkeitä päätöksiä edessänne. Näissä päätöksissä taivaallinen Isä odottaa meiltä paljon. Hän odottaa meidän tekemisen kaiken voitavamme – ajattelevan, tekemisen työtä, kehittävän kykyjämme. Mutta jos me olemme halukkaita tekemään sen Hänen tavallaan, asettamalla elämämme Hänen käsiinsä, siitä tulee hyvin paljon helpompaa. Ja se menee oikein.

Bible Dictionarystä opimme: ”Rukouksen tavoitteena ei ole muuttaa Jumalan tahtoa vaan saada meille itsellemme ja muille siunauksia, jotka Jumala on jo halukas suomaan, mutta joiden saamisen ehtona on, että me pyydämme niitä” (hakusana ”Prayer”, s. 753).

Meidän tarvitsee vain kääntyä nöyrinä Hänen puoleensa ja pyytää, kuunnella ja olla kuuliaisia. Lyhyesti

sanottuna – elämän ei suinkaan tarvitse olla niin kovaa kuin millaiseksi me joskus sen teemme. Kohdassa 3. Nefi 18:18–20 sanotaan:

”Katso, totisesti, totisesti minä sanon teille: Teidän täytyy valvoa ja rukoilla alati, ettette joutuisi kiusaukseen, sillä Saatana haluaa saada teidät seuloakseen teitä niin kuin vehnää.

Sen tähden teidän täytyy aina rukoilla Isää minun nimessäni;

ja mitä tahansa te pyydätte Isältä minun nimessäni, mikä on oikein, uskoen saavanne, katso, se teille annetaan.”

Noudattakaamme Nefin esimerkkiä. Kääntykäämme taivaallisen Isän puoleen nöyrässä rukouksessa. Otaakaa vastaan ne mittaamattomat siunaukset, jotka Hän on varannut vain meille ja meidän perheellemme.

Minä tiedän, että Jumala elää! Jeesus Kristus elää! He tuntevat meidät jokaisen. He rakastavat meitä jokaista. He odottavat meitä. Reagoikaamme nopeasti kääntymällä Heidän puoleensa nöyrässä rukouksessa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.